

[Alfred Hansen]

gjort et godt stykke arbejde inden for partiets rammer, og som så skal belønnes med en sådan post, virkelig har så stor indflydelse, at han kan føre kontrol med alle de øvrige, føre kontrol med bankers og sparekassers udvikling og indtjeningsmuligheder osv. Jeg kunne godt tænke mig at spørge: hvorfor har man lagt sig fast på én repræsentant? Nu fik vi tonet rent flag fra socialdemokratiets side, og det skal hr. Poul Nielson have tak for. Han tonede rent flag og gjorde opmærksom på, hvad der var socialdemokraternes målsætning. Hvor langt vil venstre og konservative, CD osv. kunne støtte dem i disse bestræbelser?

Jeg synes også, der er tale om en overlapning, idet man jo i forvejen har et tilsyn, bankernes tilsynsråd. Det er sådan set udtryk for, at man har mistillid til denne instans, når man siger: vi har et tilsyn, som specielt har til opgave at føre tilsyn med bankerne, men derudover vil vi gerne have en såkaldt offentlig repræsentant i bestyrelsen. Jeg synes nok, det er usædvanlig store evner at tillægge denne repræsentant, hvis man virkelig tror, at det kan have nogen som helst nytteværdi for samfundet med en sådan repræsentant.

Hvad er nytteværdien? Hvilke resultater har man kunnet udlede af denne repræsentation? Jeg vil gerne have ministerens svar på dette spørgsmål. Har man gode erfaringer? Hvilke resultater har disse repræsentanter kunnet fremvise i den periode, de har siddet, og hvad forventer man fremover at de skal kunne udrette? I hvor høj grad er disse forhenværende politikere – mange af dem er endnu politikere – i stand til at overvære bestyrelsesmøderne? I hvor høj grad fører de tilsyn? I hvor høj grad er de fysisk til stede ved disse møder? Er der ikke – for nu at kalde en spade for en spade – bare tale om at give nogle gode venner inden for de politiske partier et ben, en god indtjeningsmulighed, uden at det offentlige får noget som helst resultat til gengæld?

Vi ved, at man tidligere har forsøgt at udvide repræsentationen til også at omfatte forsikringselskaber m. fl. Dette er dog heldigvis indtil nu blevet stoppet. Jeg synes, vi skal vende bøtten og gå den anden vej og fjerne offentlige repræsentanter fra den slags bestyrelser. Nytteværdien er lig nul. Da vi nu er i gang med – ført an af socialdemokratiet – at

sanere disse politikerben, synes jeg, man skulle følge det op og støtte dette forslag.

Der er sådan set ikke meget andet at sige end at opfordre til, at man går i tænkeboks, inden vi i udvalget skal behandle forslaget. Jeg håber på, at der vil være større tilslutning til forslaget, når det kommer til anden behandling, end det har været tilfældet her i dag.

Jeg synes, det er udtryk for en dobbeltmoral, at man på den ene side gerne vil sanere, men på den anden side, hvis det er ens egne gode, partitro fæller, der skal have gevinsten, så vil man ikke. Her er tale om, at man forsøger at sælge denne sag over for offentligheden under henvisning til, at vi sandelig er nødt til at have tilsyn med banken og det er offentlige repræsentanter, der skal føre dette tilsyn. Man kan ikke tage udtalelserne og postulerne for pålydende. Nytteværdien er lig nul.

Vi bør fjerne disse offentlige repræsentanter og lade bankernes bestyrelser selv klare det – og så i øvrigt føre en nøje kontrol via det tilsynsråd, som primært har til opgave at føre tilsyn med banker og sparekasser. Jeg er ganske tryk ved, at de nok skal finde de huller, som måtte være at finde. Jeg har derimod ingen tiltro til, at én ud af 7 eller én ud af 5 i en sådan bestyrelse har nogen som helst mulighed for at påpege fejl og mangler inden for banker og sparekasser.

Wilhelm (VS):

Vi har i VS ikke nogen som helst tillid til, at offentlige repræsentanter skulle kunne komme til at kontrollere, endsige få egentlig indflydelse på pengeinstitutternes dispositioner. Men mindre kunne i og for sig også berettiget til en sådan ordning, nemlig hvis de i det mindste havde den funktion, at de kunne skabe større åbenhed om disse dispositioner uden at styre dem eller have særlig indflydelse på dem, idet dette ville muliggøre en mere åben offentlig debat om pengeinstitutternes dispositioner. Det kan de heller ikke.

Derfor må jeg sige, som vi allerede sagde i forbindelse med forslaget sidste år: vi bliver nødt til at stemme for dette forslag, medmindre både rettigheder og pligter for de offentlige repræsentanter bliver udvidet væsentligt. Baggrunden har jeg givet sidste år og kan henvise til debatten den 3. marts 1978.